

WILL JAEGER

İÇİNDEKİ KARANLIK TARAFI KEŞFEDİYOR...

MELEKLERİN ATEŞİ

ÇOKSATICAR
LİSTELEİNİ
ALTÜST EDEN
SOLUK SOLUĞA
BİR MACERAI!

ROMAN

BEAR GRYLLS

"Bear Grylls, çok safan romanı *Hayalet Uçak*'a;
tüyler ürperici ve adrenalinin yüklü yeni bir macerayla devam ediyor."

pörtakal

MELEKLERİN ATEŞİ

Bear Grylls

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

ISBN

ISBN: 978-605-9696-22-7

9 786059 696227

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 15

Roman | 13

KAPAK / İÇ TASARIM

Ravza Kızıltuğ / Tamer Turp

1. BASKI

Şubat 2017, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) /portakalkitap

[i](https://www.instagram.com/portakalkitap) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© *Burning Angels* orijinal adıyla Peters, Fraser and Dunlop Ltd. tarafından bu kitabın tüm yayın hakları AnatoliaLit Ajansı aracılığı ile Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

YAZARIN NOTU

Bu kitap; Britanya İmparatorluk Nişanı sahibi, 15/19. Kral Süvari Eri ve İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru Winston Churchill'in talebiyle kurulmuş gizli birim Hedef Kuvvetler Komutanı büyükbabam Tuğgeneral William Edward Harvey Grylls'in yaşanmış serüvenlerinden esinlenerek kaleme alınmıştır. Bu birim, Savaş Bakanlığı tarafından kurulan en gizli operasyon takımı olmakla birlikte, dünyanın yeni süper gücü ve düşmanı Sovyetler karşısında Müttefik kuvvetler davasına hizmet etmek amacıyla gizli teknolojileri, silahları, bilim insanlarını ve üst düzey Nazi yetkililerini bulmak ve korumakla görevlendirilmişti.

Ailemden hiç kimse, Resmî Sırlar Yasası kapsamındaki yetmiş yıl kuralı neticesinde büyükbabamın ölümünden çok uzun yıllar sonra açıklanan bilgilere kadar, kendisinin T-Force Komutanı olarak ne yaptığını bilmiyordu. Nitekim bu keşif elinizdeki kitabın yazılmasında en önemli ilham kaynağı oldu.

Büyükbabam pek konuşkan bir insan olmasa da kendisini çocukluğumdan büyük bir sevgiyle hatırlıyorum. Pipo içerdi, anlaşılmazdı, ince espriler yapardı ve liderliğini ettiği herkes tarafından çok sevildi. Ancak benim için her zaman Ted Dede oldu.

Daily Mail, Ağustos 2015

Nazi Altın Treni BULUNDU: Ölüm döşeğindeki itiraflar define avcılarını gizli bir konuma götürürken Polonyalı yetkililer de radar üzerinden kanıt gördüklerini iddia ediyor.

İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarında saklanmasına bizzat yardımcı olan bir Polonyalının ölüm döşeğindeki itirafları neticesinde Polonya'da bir Nazi altın treni bulundu. Biri Alman, biri Polonyalı iki adam; geçen hafta Polonya'nın güneybatısındaki Walbrzych isiminde küçük bir kasabanın yakınlarında, içerisinde hazinesiyile birlikte treni bulduklarını iddia etti.

Polonya Millî Mirası Koruma Müdürlüğü yetkilisi Piotr Zuchowski, konuyla ilgili açıklamalarda bulundu.

“Trenin içinde ne olduğunu bilmiyoruz. Yüksek ihtimalle askerî malzemeler vardır ancak mücevherler, sanat eserleri ve arşiv belgeleri de olduğunu tahmin ediyoruz. O dönemden kalan zırhlı trenler paha biçilemez değerde kargolar taşıyordu ve bu da zırhlı bir tren. Yerel efsanelerde ise Nazi Almanyası'nın muazzam Ksiaz Kalesi'ni dolaşan engin yeraltı demiryolu ağını Üçüncü Reich'in değerli mallarını saklamak için inşa ettirdiği belirtiliyor. Müttefik güçlerinin hava saldırılarından korunacak bir bölgede stratejik silahların üretimi için kullanılacak *Riese* (Dev) kod adlı bu koca tünellerin inşasında ise toplama kamplarındaki tutsaklar çalıştırılmıştı.”

.....
Sun, Ekim 2015

Tarih kitaplarında SAS alayının 1942'de hizmete başladıktan sonra 1945'te dağıtıldığı yazar. Ancak ünlü tarihçi Damien Lewis'in yeni kitabına göre; çok gizli, yalnız bir otuz kişilik SAS birimi savaşı hiç bırakmadı. Savaşın ardından “karanlık tarafa” geçen bu grup, Nazi savaş suçlularını yakalamak için gayriresmî bir görev üstlendi.

Ele geçirilen komutanlarıyla yardım amaçlı kendilerine destek olan yüzlerce Fransız sivili katleden SS ve Gestapo canavarlarını bulma hedefiyle yola çıkan birim, 1948'e gelindiğinde büyük çoğunluğu

1945-1946 Nuremberg Duruşmaları'nda adaletten kaçan savaşın gördüğü en korkunç katillerden yüzün üzerinde suçluyu yakalamayı başardı.

“Gizli Avcılar” ismi verilen bu ufak SAS birimi, Londra'daki Hyde Park Oteli'nde gizli bir merkezden yönetiliyordu. Finansal desteğini İngiliz Savaş Bakanlığı için çalışan sürgün edilmiş eski bir Rus aristokratı Prens Yuti Galitzine sağlarken, Nazi toplama kamplarının ne denli dehşet verici yerler olduğunu ilk keşfeden de bu birimin üyeleri olmuştu.

Bu kamplardan Strasbourg yakınlarında Natzweiler Toplama Kampı Nazilerin korkunç deneylerine sahne olurken, Komutan Josef Kramer Yahudi tutsaklar üzerinde gaz kullanma denemelerini de burada gerçekleştirmişti.

.....
BBC, Ocak 2016

ARAŞTIRMALARA GÖRE BUZ ADAM ÖTZİ'DE MİDE VİRÜSÜ VARDI

Yapılan son araştırmalara göre; 5.300 yıllık mumyanın iç organlarından çıkarılan mikroplar, adamın mide virüsüne sahip olduğunu ortaya çıkardı. 1991'de Alplerde bulunan donmuş cesede bölgeden esinlenerek verilen isimle Buz Adam Ötzi, günümüzde yaygın olan bir bakteriyel enfeksiyona maruz kaldı. *Helicobacter pylori* isimindeki bakteride yapılan genetik analiz neticesinde mikrobun tarihteki izini süren araştırmacılar, ilk insan göçleriyle arasında güçlü bir bağlantı buldu.

Bolzano'daki Avrupa Akademisi Mumyalar Enstitüsü Genel Müdürü Profesör Albert Zink, konuyla ilgili açıklamalarda bulundu.

“Karşılaştığımız en büyük güçlüklerden biri mumyaya zarar vermeden midesinden örnek almaktı. Bu yüzden önce mumyayı tamamen çözmemiz gerekti, ardından ise bir açıklıkla erişim sağlayabildik.”

16 Ekim 1942, Helheim Buzulu-Grönland

SS Yüzbaşı Herman Wirth, görüşünü engelleyen kar tanelerini bir eliyle temizledi. Kendini zorlayarak da olsa iyice yaklaştı, kadının yüzüyle kendi yüzü arasında artık otuz santim bile kalmamıştı. Aradaki buz kütesinin derinlerine bakmaya devam ettikçe soluğunu kesen boşuk bir ses çıkardı.

Kadının gözleri son nefesini verirken dahi sonuna kadar açık kalmıştı. Aynen beklediği, bildiği gibi gözleri gök mavisiydi. Ama tüm ümitleri o raddede ani ve yıkıcı bir şekilde kırıldı.

Kadının gözleri kendi gözlerini deliyordu. Delirmiş gibi... Cam gibi... Hortlak gibi... Onu tutan saydam buz kütesini delip geçen, alevle kızmış iki tüfek namlusu benliğini tehdit ediyordu.

İnanılmaz bir şekilde bu kadın, nihayetinde mezarına dönüşecek buzulun içerisinde son nefesini verdiği sırada kandan gözyaşları döküyordu. Öyle ki Wirth, kadının gözlerinden sızan üzeri köpüklerle kaplı kanın yanaklarında sonsuza kadar donup kalacağı kırmızı yolu görebiliyordu.

Göz temasını büyük bir zorlukla kestikten sonra bakışlarını biraz daha aşağı, kadının dudaklarına çevirdi. O kapkalin kaz tüyü uyku tulumunun bile içine sızan kutup soğuğuyla titrediği birçok gecede onların hayalini kurmuştu.

Kendi zihninde elleriyle çizmişti kadının dudaklarını ve bir an olsun aklından çıkarmamıştı. Dolgun olacaktı, biraz bükülmüş ama güzeller güzeli bir pembeyle karşılayacaktı onu. Beş bin yıl boyunca beklemişti Germen kadın, nihayetinde o kusursuz dudaklarına konup kendisine yeniden can verecek öpücüğü; *Wirth'un öpücüğünü*.

Ama bakmaya devam ettikçe midesinin derinlerinden yükselen bulantı dalgaları da hızlandı. Döndü ve kemiklerini donduran rüzgârın inleyip duvarlarını dövdüğü buzul yarığına öğürdü. Ama kusamadı.

Aslında, kadının dudaklarında ölümün öpücüğü, şeytanın kucaklaması vardı.

Kadının ağzı, kalınca bir kırmızı kabukla örtülüydü; donmuş kandan oluşmuş irice bir kalıntı. Hemen önündeki buz tabakasına dehşetle kirlenmiş bir kefen gibi yapışmıştı. Ağzının üzerinde kadının burnu da kırmızı bir dalgayla kaplanmış, tüyler ürpertici bir hâle bürünmüştü.

Wirth bakışlarını biraz daha indirdi; gözlerini sağa sola çevirerek kadının donmuş, çıplak bedeninde gezdirdi. Antik zamanlardan kalma kadın, nedendir bilinmez, buz tabakasının üzerinde sürünüp buzulu ortadan ikiye ayıran yarığa düşmeden önce tüm kıyafetlerini çıkarmıştı. Nihayetinde bir buz sahanlığında durmuş, birkaç saat içerisinde de donup kalmıştı.

Kusursuz bir şekilde korunmuştu. Ama kusursuz olmaktan çok uzaktı.

Wirth gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Buz kadının koltuk altları bile kalın, yol yol kan damlalarıyla kaplıydı. Ölmeden önce, -öldüğü sırada- bu sözde İskandinav tanrıça, can damarlarında akan kanı vücudundaki her gözenekten terleyerek atmıştı.

Wirth göreceği şeyden ne denli çekineceğini bile bile bakışlarını daha da aşağı indirdi. Nitekim tam da beklediği gibi çıktı. Kadının alt bölgesi de kalınca bir kırmızılıkla kaplanmıştı. Anlaşılan; orada uzanmış son nefeslerini aldığı sırada dahi kalbinin pompaladığı çürük kanı, bedeninde bulduğu her boşluktan dışarı çıkmıştı.

Wirth arkasını dönüp kustu. Midesinde ne varsa, kafesin tel örgüleri arasından dünyanın derinliklerine uzanan gölgelerin üzerine çıkardı.

İçinde hiçbir şey kalmayana kadar öğürdü; kuru öğürmeleri nihayetinde kısa, acı veren bir nefes alma mücadelesine dönmüştü.

Ellerini yapıştırdığı tel örgülerden güç alıp dizlerinin üzerine kalktı. Başını kaldırıp parlayan projektör ışığına baktı; gözlerini alan lamba gölgelerin koruduğu buzul yarığına acımasız ve öfke dolu bir parıltı yayıyor, her yanını saran donmuş renklere hayat veriyordu.

Kammler'in biricik Var'ı, o çok sevdiği İskandinav tanrıçası önünde uzanıyordu. General çok istiyorsa gelsin kendisi karşılasındı!

SS General Hans Kammler... Wirth ona ne söyleyeceğini, ne göstereceğini düşündükçe midesine giren kramplar daha da acı veriyordu. Ünlü SS komutanı, kadının buzlar arasından şanlı yükselişine tanıklık etmek için o kadar yol tepmiş; yeniden canlanacağını sözünü vermişti. Nihayetinde gelişmeleri Führer'e bizzat ileten kişi olmak istiyordu.

Hitler'in hayali sonunda meyvesini verecekti vermesine ama o meyve Wirth'ün önünde duruyordu işte.

Yeniden bakışlarını cesede çevirmeye çalıştı. Kadına ne kadar bakarsa içi de bir o kadar ürperiyordu. Sanki buz bakirenin vücudu kendiyse bir savaşa girmiş; sanki kendi organlarını reddetmiş, sanki her boşluktan kendini kusmuş gibiydi. Eğer bu şekilde öldüyse, yani kanı ve organları buzun içerisinde donduysa, uzunca bir süre hayatta kalmış ve kan kaybetmiş olmalıydı.

Wirth artık kadının yarığa düştüğü için öldüğüne inanmıyordu. Soğuk da değildi canını alan. Tarihin ne olduğu bilinmez korkunç, şeytani bir hastalığı, buzula düşüp süründüğü sırada kadını avuçları arasına almıştı.

Ama kan ağlamak neydi?

Kan kusmak?

Kan terlemek?

Hatta kan işemek?

Böyle bir şeye ne sebep olabilirdi ki? Bu kadını ne öldürmüş olabilirdi?

Önündeki ceset, herkesin rüyalarını süsleyen o Aryan anne figürünün yanına bile yaklaşamazdı. Bitmek bilmeyen gecelerde hayalini kurduğu, beş bin yıl öncesine dayanan görkemli Aryan soyunu kanıtlayacak İskandinav tanrıça bu değildi. Nazi *Übermensch*'in daha tarihin kaydedilmeye başlamasından bile öncesinde nefes almış sarı saçlı, mavi gözülü kusursuz Kuzeyli anne atası bu olamazdı.

Hâlbuki Hitler ne kadar zamandır böylesi bir kanıtı arzuluyordu. Şimdi ise karşılarında şeytanın doğurduğu bu kadın vardı.

Wirth, kadının can yakan simasına; o boş, o şişmiş, o donmuş kanla kaplı ölü bakışlarının ardındaki tüyler ürperten sırlarla dolu gözlerine bakmaya devam ettikçe bir anda kendi gözlerini kör eden bir farkındalık yaşadı.

Bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bir şekilde gözlerinin önünde cehennemin kapısının uzandığını biliyordu.

Buz cesetten bir adım uzaklaştı, başının üzerine uzandı ve sinyal halatını büyük bir hışımla çekti.

“Çekin! Çıkarın beni buradan! Çalıştırın şu vinci!”

Yukarıdan bir motorun çalışma sesleri geldi. Ardından Wirth kafesin hareketlendiğini hissetti. Ağır ağır buzların arasında yükselirken kanlı, korkunç buz kütlesi de yavaş yavaş görüşünden çıkıyordu.

Wirth'ün kamburlaşmış bedeni yüzeye çıkarken, şafak güneşi rüzgârla buzun altında yenik düşmüş karların üzerinde belli belirsiz bir parıltı için savaşıyordu. Bitap bir şekilde kafesinden çıktı ve taşlaşmış, donuk beyazlığa adımını attı. O geçerken iki yanındaki erler de topuklarını birbirine vuruyor; kürklerle kaplanmış koca botları sönük ve tok bir ses çıkarırken lastik tabanları kalın buz eziyordu.

Wirth onlara yarım yamalak bir selamla karşılık verdi, aklında hâlâ biraz öncenin mide bulandıran düşünceleri dolanıyordu. Omuzlarını inleyen rüzgâra karşı dikleştirdi, kalın atkısını artık hissizleşmiş çehresine çekti ve yakınındaki çadıra ilerlemeye başladı.

O esnada sert bir rüzgâr, çadırın çatısındaki bacadan süzülen siyah dumanı kesti. Soba şimdiye kadar yakılmış olmalıydı, dolu dolu bir kahvaltı da içeride kendisini bekliyordu muhtemelen.

Tabii kendisini bekleyen sadece kahvaltı değildi. Üç SS subayı da çoktan uyanmış olmalıydı. Zaten hep erken kalkarlardı ama buz bakirenin mezarından kalkacağı bugün, şafağı bile beklemeyeceklerini düşündü.

Aslında yanında iki SS subayı olacaktı; Üsteğmen Otto Rahn ve General Richard Darre. Ama sonra hiçbir uyarı dahi olmadan SS General Hans Kammler, bu tarih kitaplarına yazılacak operasyonun son aşamasına tanıklık etmek için kızaklarla donatılmış uçağıyla bir anda iniş yapmıştı.

Keşfin asıl kumandanı olarak yetki de aslında General Darre’de olmalıydı. Ama esas gücün General Kammler’in ellerinde olduğunu inkâr edebilecek kimse yoktu. Kammler, Hitler’in adamıydı. Führer onun sözünü dinlerdi. Nitekim Wirth de General’in tarihteki en büyük zaferlerden birine bizzat tanıklık etmek için oraya kadar gelmesine heyecanlanmıştı.

O zaman, bundan sadece kırk sekiz saat önce her şey kusursuz görünüyordu; inanılmaz bir hırsla atılan ilk adım efsanevi bir şekilde son bulacaktı. Ama bu sabah... Wirth’ün artık ne şafakla ne kahvaltısıyla ne de SS asker arkadaşlarıyla yüzleşecek iştahı kalmıştı.

“Ne diye buraya geldi ki?” diye düşündü.

Wirth kendisini eski kültürler ve dinlere dair bir bilgin olarak yetiştirmiş, zaten Himmler ve Hitler’in ilgisini de bu sayede çekmişti. Nazi parti numarasını bizzat Führer’in ellerinden almış, ender rastlanan bir onura layık görülmüştü.

1936 senesinde, “atalarımızdan miras” anlamına gelen *Deutsche Ahnenerbe*’yi kurmuştu. Görevi ise efsanelerde yer alan bir İskandinav popülasyonun, o üstün Aryan ırkın bir zamanlar dünyaya hükmettiğini kanıtlamaktı. Efsaneye göre kuzey topraklarda, daha sonra Kuzey

Kutup Dairesi üzerinde olduğuna inanılan “Hyperboria” isimindeki bölgede sarı saçlı, mavi gözlü bir ırk yaşıyordu.

Finlandiya, İsveç ve Kuzey Kutup Bölgesi’ne çok sayıda keşif gezisi düzenlenmiş; ancak dünyayı yerinden oynatması bir tarafa, elle tutulur bir kanıt dahi bulunamamıştı. Ardından bir grup asker bir hava istasyonu kurmak için Grönland’a gönderilmiş ve onların ilet-tiği Grönland Buzulu’na defnedilmiş bir kadının bulunduğuna dair kıskırtıcı raporlar kulaklarına çalınmıştı. Böylece büyük umutlarla başlayan bu uğursuz görev doğmuştu.

İşin aslında Wirth bir arkeoloji meraklısı ve oportünistti. Hiçbir zaman fanatik bir Nazi olmamıştı. Tabii Deutsche Ahnenerbe’nin başkanı olarak, Hitler rejiminin en koyu müritleriyle haşır neşir olmak zorundaydı. Şimdi de bunlardan ikisi hemen önündeki çadırda onu bekliyordu.

Bu işin sonunda kendisi için mutlu bir son yazılmadığını biliyordu. O kadar fazla vaat verilmişti ki... Hatta bazıları bizzat Führer’e söylenmişti. Tam olarak o saniyenin ucunda sonsuz sayıda ulvi beklenti, bir o kadar imkânsız umut ve hırs yatıyordu.

Ama Wirth, kadının yüzünü görmüşü.

Ve buz kadının yüzü canavarları andırıyordu.

Wirth başını eğdi ve iki kat kalın kumaştan çadıra girdi. Katlardan biri, dışarıdaki amansız soğukla fırtınaların dövdüğü karı uzak tutmak; diğeryse içerideki vücut ısıyla harıl harıl yanan sobanın sıcaklığını muhafaza etmek içindi.

Taze demlenmiş kahvenin kokusu burnuna geldi. Üç çift göz beklentili bakışlarla Wirth'e dönmüştü.

“Wirth dostum, neden astın yüzünü?” diye ona laf attı General Kammler. “Bugün büyük gün!”

“Güzeller güzeli *frau*'muz yarığın dibine düşürmedin, değil mi?” diye ekledi Otto Rahn. Çarpık bir gülümseme yüz hatlarındaki yerini almıştı. “Yoksa öpüp uyandırmaya çalıştın da suratına tokat mı yedin?”

Rahn ile Kammler kahkahalara boğuldu.

Fanatik SS generali ile efemine paleontolog arasında tuhaf ama sıkı bir dostluk varmış gibi görünüyordu. Reich'a dair birçok şeyde olduğu gibi, bu bağ da Wirth'e oldukça mantıksız geldi. Çadırda oturan üçüncü adam, SS General Richard Walter Darre ise her zamanki gibi ağzını açmıyor; düşmüş kaşlarının altındaki karanlık gözleriyle elindeki kahvesini seyrediyordu.

“Buz bakire diyorum,” diye girdi Kammler. “Karşımıza çıkmaya hazır mı?” Bir elini hazırlanmış kahvaltının üzerinde gezdirdi. “Yoksa önce kutlama ziyafetimizi mi çekeceğiz?”

Wirth olduğu yerde irkildi. Hâlâ midesi bulanıyordu. Üç adamın Buz Leydi'yi herhangi bir şey yemeden önce görmesinin daha iyi olacağını düşündü.

“Bu işi kahvaltınızdan önce yapmak en iyisi olacaktır Herr General.”

“Moralsız gördüm seni Herr Üsteğmen,” dedi Kammler. “Yoksa kadın beklediğimiz gibi değil mi? Kuzeyin sarı saçlı, mavi gözlü meleği...”

“Kadını buzdan kurtardın mı?” diye kesti General Darre. “Çehresi ortaya çıktı mı? Freyja'mızın yüzü sana ne anlatıyor?”

Darre buz kütesine gömülmüş kadın için “leydi” anlamına gelen tarihî İskandinav tanrısının adını ödünç almıştı.

“Hariasa'mız olduğuna şüphe yok herhâlde,” diye karşı çıktı Rahn. “Eski Kuzey'in Hariasa'sı...”

Hariasa da bir başka İskandinav ilahının ismiydi, “uzun saçlı tanrıça” anlamına geliyordu. Bundan üç gün önce ise bu tanım kadına çok yakışıyor gibiydi.

Haftalar boyunca oradaki takım daha yakından bakabilmek için özenle buzu yontmuştu. Sonunda çalışmalarını bittiğinde buz bakirenin yarığın duvarına doğru döndüğü, yalnızca sırtının görüldüğü ortaya çıkmıştı. Ama bu bile yetmişti. Kadının kalın kalın örülmüş ihtişamlı altın rengi saçlarını görmüşlerdi artık.

Bu keşifle birlikte Wirth, Rahn ve Darre midelerini yakan bir heyecan hissetmişti. Kadının yüzü de efsanelerdeki Aryan tanımına uyarsa, görevi alınlarının akıyla tamamlamış olacaktı. Bu sayede Hitler'in inayeti de kendilerine bahşedilecekti. Artık tek yapmaları gereken; kadını yarığın duvarından kurtarmak, içinde bulunduğu buz kütesini çevirmek ve adamakıllı bir bakış atmaktı.

O bakışı atma şanına ise Wirth erişmişti erişmesine ama sonuç en iyi ifadeyle mide bulandırıcı olmuştu.

“Kadın tam olarak beklediğimiz gibi değil sayın generallerim,” diye kekeleydi. “Gelip kendiniz görseniz daha iyi...”

Ayağa ilk kalkan Kammler oldu; yüzünde ortaya çıkan hoşnutsuzluk, alnında birkaç çizgi bırakmıştı.

SS General, donmuş ceset için farklı bir İskandinav tanrıçasının ismini uygun görmüş; “Onu görme şanına erişen herkesçe el üstünde tutulacak,” diye duyurmuştu. “Bu yüzden Führer’e adını Var koyduğumuzu söyledim, yani ‘sevgili’.”

O bozulmuş, kanla boyanmış cesedi sevmek için bir evliya gerekcekti ama. Wirth’ün o an emin olduğu tek şey ise çadırda hiç evliya olmadığıydı.

Adamlara buzun üzerinde yolu gösterdi, sanki kendi cenaze alayının başını çekiormuş gibi hissediyordu. Kafese girip ağır ağır alçalmaya başladılar; yüzeyden aşağı indikçe projektörler de birer birer aydınlandı. Wirth aşağıda biri çalışmıyorsa veya ceset incelenmiyorsa tüm ışıkların kapalı tutulmasını emretmişti. Güçlü lambaların yaydığı ısı yüzünden buzların erimesini, kurtarılmayı bekleyen leydilerinin çözümlenmesini istemiyordu. Deutsche Ahnenerbe’nin Berlin’deki genel merkezine sağ salim ulaştırılması için buzların arasında donuk kalması gerekiyordu.

Kafesin diğer yanındaki Rahn’a baktı. Yüzü karanlık gölgelerin arasında saklanmıştı. Nerede olursa olsun, Rahn geniş kenarlı fötr şapkasını başından çıkarmazdı. Kendince bir kemik avcısı ve arkeoloji maceraperestiydi, şapkasını da imzası olarak benimsemişti. Yine de Wirth, bu süslü Rahn’a karşı bir samimiyet besliyordu. Aynı umutları, tutkuları ve inançları paylaşıyorlardı. Tabii korkuları da aynıydı.

Kafes sallana sallana yavaşladı. Bozuk bir sarkaç gibi bir ileri bir geri gittikten sonra tepesindeki zincir sayesinde olduğu yerde durdu.

Dört çift göz, her yanında koyu kırmızının döne döne yolunu çizdiği buz kütesinde yatan cansız bedeninin yüzüne kilitlenmişti şimdi. Wirth, bu manzaranın SS subay dostlarındaki etkisini hissedebiliyordu. Afallamış, beklentileri suya düşmüş insanların sessizliği hâkimdi.

Nihayet bu rahatsız edici sessizliğe son veren General Kammler oldu. Bakışlarını Wirth’e çevirdi. Her zaman olduğu gibi bu sefer de

yüzünden bir şey okumak mümkün değildi; gözlerinin ardında buz kesmiş, hissiz bir bakış vardı.

“Führer beklenti içerisinde,” dedi sessizce. “Onu hayal kırıklığına uğratabamayız.” Duraksadı. “Adına, Var’a layık biri hâline getirin kadını.”

Wirth duyduklarına inanamaz bir şekilde başını salladı.

“Planlandığı gibi mi ilerleyeceğiz? Ama Herr General, riskler...”

“Ne riski Herr Üsteğmen?”

“Kadını neyin öldürdüğünü bilmiyoruz.” Wirth, cesedi işaret etti.

“Tüm bunlara neyin sebep olduğu...”

“Risk falan yok!” diye kestirip attı Kammler. “Beş milenyum önce yas tutmak için bu buzula indi. Beş bin yıl yani... Temizleyeceksiniz. Yeniden güzelleştireceksiniz. İskandinav yapacaksınız. Aryan ve kusursuz olacak. Führer’e uygun hâle getireceksiniz!”

“Ama nasıl yapalım Herr General?” dedi Wirth. “Siz de görüyor...”

“Çözün buzunu be!” diye sözünü kesti Kammler. Buz kütlesini işaret ederek, “Deutsche Ahnenerbe’de canlı insanlar üzerinde deneyler yapıyor, yıllardır insanları dondurup çözüyorsunuz, değil mi?” dedi.

“Evet Herr General,” diye kabul etti Wirth. “Şahsen yapmamışsam da insan dondurmaya yönelik deneyler gerçekleşti; ayrıca tuzlu su ile...”

“Ayrıntılar umurumda değil!” Kammler, eldiveninin ardındaki bir parmağını kanlı cesede doğru salladı. “Yeniden hayat verin kadına! Ne gerekiyorsa yapın! Suratındaki o kurukafa gülüşünü silin. Gözlerindeki şu bakıştan kurtulun. Führer’in en güzel rüyalarını süsleyecek hâle getirin!”

Wirth zar zor da olsa yanıt verdi.

“Emredersiniz Herr General.”

Kammler, yüzünü Wirth’ten Rahn’a çevirdi.

“Başaramazsanız, yani bu görevi tamamlayamazsanız giden kelleriniz olur!”

Ardından kafesin yeniden kaldırılması için yukarı bağırdı.

Dört adam sessizce yükselmeye başlamıştı. Yüzeye ulaştıklarında Kammler, başını Deutsche Ahnenerbe adamlarına çevirdi.

“Kahvaltı yapacak iştahım kalmadı!” Topuklarını birbirine vurup Nazi selamını verdi. “*Heil Hitler!*”

“*Heil Hitler!*” diye tekrarladı SS subayları.

Oradan arkasına bile bakmadan uzaklaşan General Hans Kammler önce uçağına, sonra Almanya’ya dönüşünü hızlandırdı.

Günümüz

C-130 Hercules kargo uçağının pilotu, yüzünü Will Jaeger'a çevirdi.

“Biraz abartmadın mı dostum? Koca bir C-130'u sırf sizin için kaldırıyorsun?” Adamın güçlü bir güneyli aksanı vardı, Teksaslı olması muhtemeldi. “Sadece üçünüzsünüz, değil mi?”

Ambar tarafına açılan koridordan Jaeger, iki savaşçı dostuna döndü; katlanmış bezden koltuklarda oturuyorlardı.

“Evet, sadece üçümüzüz.”

“Bence biraz abartı gerçekten...”

Jaeger uçağa sanki yüksek irtifadan bir paraşüt atlayışı yapmaya hazırlanmışçasına binmişti. Üzerinde; tüm yüzünü kapatan bir kaskı, oksijen maskesi ve iri yarı da bir paraşüt takımı vardı. Pilotun onu tanınması ihtimal dâhilinde değildi.

En azından şimdilik...

Jaeger omuzlarını silkip, “Aslında daha fazla olacaktık. Ama sen de bilirsin bu işleri. Bazılarımız başaramadı,” dedikten sonra duraksadı. “Amazon'da tuzığa düştüler.”

Son cümlesinin uzunca birkaç saniye boyunca havada asılı kalmasına müsaade etmişti.

“Amazon mu?” diye sordu pilot. “Ormanı mı diyorsun? Ne oldu ki? Atlayışta mı sorun çıktı?”

“Daha da kötüsü!” Jaeger atlayış kaskını tutan kayışları gevşetti, biraz nefes almaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. “Başaramadılar... Çünkü öldüler.”

Pilot şansını biraz daha zorladı.

“Öldüler mi? Nasıl öldüler? Serbest düşüş sırasında bir kaza falan mı oldu?”

Jaeger çok yavaş konuşuyordu artık, her bir kelimesinin üzerine basa basa...

“Hayır, bir kaza falan olmadı. En azından benim gördüğüm öyle değildi. Çok iyi planlanmış, üzerinde saatler harcanmış bir cinayete kurban gittiler.”

“Cinayet mi? Tüh be!” Pilot öne uzanıp uçağın hızını düşürdü. “Seyir irtifasına yaklaşıyoruz. Atlayışa yirmi dakika!” Duraksadı. “Cinayet diyorsun. Kim öldürüldü peki? Bir de neden yani?”

Bu sorunun cevabını kaskını başından tamamen çıkararak verdi Jaeger. Sıcak kalmak için taktığı ipekten kar maskesi hâlen yüzüne sıkıca sarılıydı ama. 30.000 feet yükseklikten atlayacağı zamanlarda kar maskesini ihmal etmezdi. O irtifada hava Everest’ten bile soğuk olabilirdi.

Pilotun hâlâ onu tanınması mümkün değildi. Ama artık Jaeger’ın gözlerindeki bakışı gayet net bir şekilde görebiliyordu. O bakışlar da şu an ölüm saçıyordu.

“Cinayete kurban gittiler,” diye tekrarladı Jaeger. “Acımasız bir cinayet... İşin garip kısmı, her şey bir C-130’dan atladıktan sonra başladı.” Gözlerini kokpitin üzerinde gezdirdi. “Hatta buna çok da benzeyen bir uçaktı.”

Pilot başını iki yana salladı, gerginlik bedenine hücum ediyordu.

“Dostum ben seni anlamadım doğrusu. Ama sesin de tanıdık gelmiyor değil. Siz İngilizlerin olayı bu gerçi, kusura bakma ama hepinizin sesi aynı geliyor.”

“Bakmıyorum.” Jaeger gülümsedi ama gözleri gülümsemedi. O bakışlarla kanı bile dondurabilirdi. “Kesin SOAR’da hizmet vermişsindir diye düşünüyorum, değil mi? Tabii özel sektöre geçmeden önce...”

“SOAR mı?” Pilot şaşırmış görünüyordu. “Evet, hakikaten de oradaydım. Ama nasıl... Seni tanıyor muyum ki?”

Jaeger’in gözleri daha da sertleşti.

“Bir kez Gece Takipçileri’ne girince insan çıkamıyor; böyle söylüyorsunuz, değil mi?”

“Evet, öyle söylenir.” Pilotun sesinde panik havası vardı artık. “O değil de dostum, seni bir yerden tanıyor muyum?”

“Aslına bakarsan tanıyorsun. Tabii ben beni bir daha görmemek için dua edersin diye düşünüyordum. Çünkü tam olarak şu an *dostum*, en büyük kâbusun benim! Bir zamanlar takımımın beni Amazon’a uçurmuşsun. Ama ne yazık ki ondan sonra hiç kimse sonsuza kadar mutlu yaşayamadı.”

Bundan üç ay önce, Jaeger on kişilik bir takımla Amazon’da bir keşif görevine çıkmış; İkinci Dünya Savaşı’ndan kalan kaybolmuş bir uçağın peşine düşmüştü. O zaman da yine aynı özel uçak firmasıyla anlaşmışlardı. Yolculuk sırasında ise pilot zamanında Amerikan ordusunun “Gece Takipçileri” olarak da bilinen Özel Harekât Havacılık Alayı’nda [SOAR] görev aldığından bahsetmişti.

SOAR, Jaeger’in çok yakından tanıdığı bir birimdi. Özel kuvvetlerde hizmet verdiği zamanlarda, birkaç sefer adamlarıyla birlikte kendisini beladan çekip çıkaran SOAR pilotları olmuştu. SOAR’ın ünlü sloganında, “Ölüm Karanlıkta Bekler” denirdi, ancak Jaeger bir kez olsun bunun hedefinde kendisi ile takımının yer alacağını düşünmemişti.

Jaeger uzanıp kar maskesini çıkardı.

“Ölüm karanlıkta bekler! Gerçekten de bekliyordu. Senin yardımlarına da minnettardı tabii. Hepimizi öldürmene çok az kalmıştı.”

Pilot bir anlığına bakakaldı, gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu. Sonra yanındaki koltukta oturan adama döndü.

“Uçak sende Dan!” dedi sessizce ve uçağın kontrolünü yardımcı pilota bıraktı. “Buradaki İngiliz dostumuzla biraz konuşmam lazım. Bir de Dan, telsizden Dalls/Fort Worth’a haber ver. Uçuş iptal, rotamızı değiştirip...”

“Ben olsam öyle yapmazdım!” diye sözünü kesti Jaeger. “Yerinde olsam yani...”

Hamlesi o kadar seri idi ki pilot karşı koymak bir yana, fark etmedi bile. Jaeger atlayış takımına gizlediği yerden ufak SIG Sauer P228 tabancasını çekip çıkarmıştı. Elit askerlerin tercih ettiği bir silahtı bu, şimdi de namlusu pilotun ensesine sertçe dayanmıştı. Adamın yüzündeki azıcık renk de bu saniyeden sonra ortadan kayboldu.

“Ne... Ne yapıyorsun be? Uçağımı mı kaçıyorsun?”

Jaeger gülümseyip, “Aynen öyle!” dedikten sonra diğer cümlesini yardımcı pilota yöneltti. “Sen de eskiden Gece Takipçileri’nde miydin? Yoksa buradaki dostun gibi sen de hain bir şerefsizsin teki miydin?”

“Ne diyeyim Jim?” diye homurdandı yardımcı pilot. “Nasıl cevap vereyim bu lavu...”

“Nasıl cevap vereceğini ben anlatayım!” diye adamın sözünü kesti Jaeger, pilotun koltuğunu kilitli konumundan çıkardı ve yüzü yüzüne bakana kadar hızla çevirip 9 mm silahını pilotun alnına dayadı. “Çabucak, dürüstçe ve yön değiştirmeden... Yoksa ilk mermiyle bunun beynini patlatırım!”

Pilotun gözleri yerinden çikacak gibi oldu.

“Ne istiyorsa söyle işte Dan! Herif deli, yapar!”

“Evet, ikimiz de SOAR’daydık,” dedi yardımcı pilot sinirli bir sesle. “Aynı birim.”